

Hüüdja Hääl

Detsember 2017

Jumala Sõna kuukiri

Veel on taevariik nooda sarnane,
mis heideti merre ja mis vedas
kokku igasuguseid kalu. Mt 13:47

Jeesus saatis oma kaksteist lõikajat välja järgmiste korraldustega:

"Ärge alustage kuskile kaugesse paika reisimisega, et pöörata uskmataid. Ja ärge üritage olla dramaatilised/olulised, ohjates mõnda avalikku vaenlast. Minge kadunute juurde, segaduses olevate inimeste juurde siinsamas naabruskonnas. Rääkige neile, et kuningriik on siin. Tooge haigetele tervist. Äratage surnud. Puudutage neid, keda ei või puudutada. Ajage välja deemonid. Teid on heldelt koheldud, siis elage heldelt.

Ärge arvake, et peate enne alustamist korraldama raha kogumise kampaania (tegema fund-raising). Teil pole vaja palju varustust. *Teie* ise olete see varustus ja selle käigus hoidmiseks vajate vaid kolme toidukorda päevas. Reisige kerge koormaga.

Kui sisenete linna või külasse, ärge nõudke peatumiseks luksustlikku võõrastemaja. Võtke tagasihoidlik koht mõnede tagasihoidlike inimestega ja olge seal rahul, kuni lahkute.

Kui koputate uksele, olge tervitades peenekombelised. Kui nad ütlevad teile tere tulemast, olge oma jutuaajamistes leebed. Kui nad ei ütle teile tere tulemast, eemalduge vaikselt. Ärge tehke stseeni. Kehitage õlgu ja minge oma teed. Võite olla kindlad, et Kohtupäeval on neil väga kahju - kuid praegu ei ole see teie mure.

Olge valvel. See, milleks ma teid määran, on ohtlik töö. Te saate olema nagu lambad, kes jooksevad läbi hundikarja, nii et ärge tõmmake endale tähelepanu. Olge sama kavalad nagu madu, süütud nagu tuvi.

The Message piiblitõlge Mt 10:5-16

SISU

Fr. Mangs. KRISTUSES.....	3
J. Meyer. ON AEG TULLA MAHA AIALT.....	8
SÜNDMUSTEST RUANDAS.....	15
M. Vilponen. AZUSA.....	65-72
JÕULUSÕNUM.....	27

Õhüüdja Õhüäl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 12 (351) 2017. Kahekümne
kaheksas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÕLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hühüdjaja Hühüäl
a/a EE732200221004116193

Süüdja Sääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.

Jeesus tuleb varsti.

DETSEMBER

Nr 12(351)

2017

Kristuses

Meie Uues testamendis ei ole vähem kui kolmteist Pauluse kirjutatud kirja. Keegi on loendanud ja saanud teada, et nendes kirjades kasutatakse väljendit „Kristuses” kokku sada kuuskümment neli korda.

See väljendab meile, et ta oli oma usulises mõtlemises täiesti Kristuse poolt valitsetud. Elav Kristus oli teda haaranud nii, et ta võis tunnistada:

„... nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minus” (Gl 2:20).

Ta ei ole üksnes olemas, vaid ta elab. Ta elab samal viisil nagu uus idee elab loovas geeniuses. Ta elab samal viisil nagu lootus elab kevadet

oodates. Ta elab samuti nagu rõõm elab tõeliselt rõõmsas inimeses.

Sellega ei taha ma väita, et Pauluse elu igal sekundil koges ta väeliselt seda, et Kristus elab temas.

Vahel oli ta masendunud. Ta on pidanud olema, sest on kirjutatud:

„Neid nähes tänas Paulus Jumalat ning sai uut julgust” (Ap 28:15).

Vahel oli ta ahistatud, kuigi tema ahistus polnud sugugi nii raske nagu Jeesuse kitsikus Ketsemanis. See on võinud ilmnedas sisemises rahu- tuses ja kartuses, mille põhju- sest oli ta vahel teadlik. Teine kord ei omanud ta selgust sisemise rahutuse põhjustes.

Sest kuigi ta oli apostel, oli ta siiski inimene. Sageli näib, et ta oli üksik inimene:

„Kui ma esimest korda kohutus enese eest kostsin, siis ei seisnud keegi mu kõrval, vaid kõik jätsid mu maha” (2Tm 4:16).

„Mul ei ole kedagi teist nii-sama tublit, kes tõeliselt teie eest muretses. Kõik taotlevad ju enda oma, mitte Kristuse Jeesuse oma” (Fl 2:20.21).

„... sest praegust ajastut armastama hakates on Deemas mu maha jätnud...” (2Tm 4:10).

Oma vaimulikule pojale Timoteosele ta kirjutas: *„Kui sa tuled, too kaasa mantel, mille ma jätsin Karpose juurde Troasesse... Tõtta siia enne talve!” (2Tm 4:13, 21).*

Neid sõnu kirjutades oli ta vanglas. Seal oli vahel külm ja õhukesed riided ei kaitsenud külma eest. Ta vajas kuube. Ta igatses ka osadust oma vaimuliku pojaga, sest ta oli inimene.

Kuid kõige selle keskel oli tal midagi, mis oli tõelisem kui kõik muu. See et ta oli Kristuses ja et Kristus elas

temas. Need kaks poolt – Kristus Pauluses ja Paulus Kristuses – olid tõelisus seepärast, et ta oli kord kogenud päästeimet, mis oli teinud tema saladuse pühaks tõelisuseks.

„Niisiis, kui keegi on Kristuses, siis ta on uus loodu, vana on möödunud, vaata, uus on sündinud” (2Kr 5:17).

Ta ei öelnud üksnes, et Kristuses olija peab olema uus loodu – või püüdma saada uueks looduks, vaid ta ütles, et ta **on** uus loodu.

Ta oli teadlik minevikust ja olevikust: *„Jumal on teinud elavaks ka teid, kes te olite surnud oma üleastumistes ja pattudes” (Ef 2:1).*

Kõik see oli toimunud seetõttu, et uus oli asemele tulnud. Selles kohas oleks ta võinud sama hästi kirjutada: *„Elav Kristus on saanud koha minus.”* Sest vaid tema tegutseb nii, et vana kaob ja uus tuleb asemele.

Kui Piibel räägib sellest pühast tõelisusest – „Kristus meis” – sisaldub selles ka muid tähenduslikke asju.

Näiteks kirja Efeslastele teises peatükis on kirjutatud:

*„(Jumal) ... on meid koos temaga üles äratanud ja ase-
tanud taevasesse olukorda
Kristuses Jeesususes...” (s 6).*

Mõned piiblitõlgendajad arvavad, et Paulus mõtles siin tulevase asju, otsekui need oleksid lähedal olevad reaalsused, kuigi need kuuluvad tulevikku.

Kuid kas ei ole tõde, et Jumal on juba äratanud meid nii tõeliselt, et me oleme saanud näha nii ennast kui oma pattu, ega ole me näinud muud võimalust kui põgeneda elava Kristuse juurde ja anda ennast temale?

Kas tema kaunidus on vahel pimestanud meie silmi, nii et oleme sõnatus teinimises vajunud tema palge ette?

Kas vahel ei täida meid taeva rahu ja rõõm ning õndsus sellisel viisil, et kõik muu selle kõrval kahvatub ja kaotab tähenduse?

Kas tükike taevast polnud tulnud Filipi vanglasse, kui Paulus ja Siilas kogu kopsu-mahuga laulsid ülistust Issanda auks, kuigi nende selg oli piitsaga puruks pekstud ja nende jalad surutud kahe jalapaku vahele?

Kui Heebrea kirja autor räägib sellest tõelisusest, siis ta kirjutab:

*„... vaid teie olete tulnud Siioni mäe juurde ja elava Jumala linna, taevase Jeruusa-
saalemma juurde ja kümnete
tuhandete inglite juurde ... ja
täiuslikuks saanud õigete vai-
mude juurde...” (12:22-23).*

See ei saa tähendada muud, kui et vaimulik maailm – jumaliku maailma nähtamatu reaalsus – on palju lähemal, kui me aimame. Ja see, mis takistab meid nägemast vaimulikku maailma, ei ole geograafiline kaugus, vaid see, et meil puudub nägemisvõime.

Kuigi me ei suuda näha jumalikku maailma, on see ometi reaalsus. On tõde, et temas me elame ja liigume ja oleme.

Paljud meie asjad ja olukorrad muutuvad teistsuguseks, kui meenutaksime mõningaid tähtsaid ja tõelisi asju:

Isegi äärmises üksinduses ei ole me kunagi üksi.

Ka süngeimas pimeduses oleme ometi täiesti ümbritsetud valgusest.

Kui me arvame, et keegi meid ei näe, jälgivad meid ometi kellegi silmad.

Isegi äärmises abituses on pühad käed sirutatud meie poole.

„Ka kui ma kõnniksin pimedas orus, ei karda ma kurja, sest sina oled minuga...” (Ps 23:4).

Ärgem unustagem, kui tõeline on Piibli sõna:

„Sest temas elab kogu jumalik täius ihulikult, ja teie olete saanud osa tema täiusest...” (Kl 2:9-10).

Ja veelgi enam:

„Kiidetud olgu Jumal ja meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa, kes meid on taevast õnnistanud kõige vaimuliku õnnistusega Kristuses...” (Ef 1:3).

Õnnistuse ja täiusega on Kristuses samuti nagu suure algkapitaliga riigi pangas. On täiesti uskumatu, et kogu see kapital oleks meie.

Kuid sama vähe kui riigipanga rikkus saab eraisiku omaks siis, kui see on panga keldrites, saab Kristuse rikkus olla meie kasuks seni, kuni me lepime lohutusega, et rikkus on Kristuses. Panga raha peab pääsema turule ja saama meie ärikapitaliks, et meil oleks sellest tõelist kasu.

Kristuse uurimatud rikkused peavad saama meie kapitaliks nii meie meeltemaailmas kui elus, et need võiksid täita meie vajadusi, milleks need on antud. Seetõttu öeldakse veel:

„Saage täis Vaimu.”

Piibel ütleb: *„Temas on meil lunastus tema vere läbi, üleastumiste andekssaamine tema armu rikkust mööda” (Ef 1:7).*

Nii suur on Kristuse lepitustöö, et sellest piisab kogu maailma kõikide pattude jaoks. Ka sinu pattude tarvis.

Kuid pääste on nii seotud Kristuse isikuga, nii et temast väljaspool ei ole mingit päässet.

Kui sina tahad kogeda päästvat andestust, on olemas vaid üks tee: sina võtad vastu tema, kelles on andekasandmine.

Seda tehes saad sa automaatselt täieliku pattude andestuse. Sina saad andeks need patud, mida sa mäletad ja tunnistad. Sina saad andeks ka need patud, mida sa ei mäleta ja mida sa ei saa tunnistada. Sina saad andeks vanad patud ja uued patud, avalikud patud ja salajased

patud.

Andeksandmise ja Elu saad sa automaatselt, kui võtad vastu Jeesuse oma Päästjaks. Kuid siis ootab sind täiuslik vaimulike rikkuste maailm. Piibel annab neile rikkustele nime „*pühade pärand valguse riigis*” (Kl 1:12).

Seda nimetatakse pärandiks selle tõttu, et meie vanem vend on läinud surma, et anda see rikkus meie käsutusse.

On öeldud, et see pärand on meil valguse riigis, see tähendab, et elu koos Jeesusega on elu valguses. Olgu meie elu milline tahes, särab see täiuslik valgus meie ümber. Kuid üksnes siis, kui valgus saab kiirata meie läbi, saab pärandi kirkus meie omaks.

Kui me käime valguses, ei saa me üksnes andeksandmist, vaid saame ka hetkelise puhastuse oma pattudest. On kirjutatud:

„Aga kui me käime valguses, nõnda nagu tema on valguses, siis on meil osadus omavahel ning Jeesuse, tema Poja veri puhastab meid kogu patust” (1Jh 1:7).

Siin ei ole küsimus mate-

riaalsetest asjadest, vaid küsimus Jeesuse Kristuse elust ja meelsusest, vaimust ja loomusest. Me saame selle üleloomuliku rahu, mis võib hoida meie südamed ja mõtted Kristuses Jeesuses.

On tõsi, et meid ümbritseb käsitamatu rikkuste maailm. Ja on tõsi, et see imeline maailm on meie sees. See on olemas sellepärast, et elav Kristus on seal.

See maailm ootab meid. Pärand on meie ja see ootab meid. Mitte vaid taevas, vaid juba nüüd.

Mõelda vaid, kui me oleksime siin sama aktiivsed saama osa pärandist kui tavapärandisaaja, kelle rikas sugulane on surnud. Siis me ei jääks hetkekski elama vanadele õnnistustele, vaid Pauluse kombel unustame selle, mis on taga ja sirutuksime selle poole, mis on ees.

Kui me näeksime meid juba ootava pärandi kirkust, ei saaks miski meid takistada rõõmsa meelega vahetamast oma rikkuse Kristuse uuri-matu varanduse vastu.

Ükski ohver ei tundu mulle liiga raske,

kui vaid saavutan kogu kokku Sinuga!
selle igatsuse määra.

Sest mis oleks taevane
lootus minule,

FRANK MANGS

kui ma ei saaks laulatatud

On aeg tulla maha aialt

Minule on ehitatud siia aed,
millel saan istuda ja jut-
lustada. Nad loodavad, et ma
kukun siit alla. Selle ühel pool
on Jumala riik ja teisel pool
maailm.

Sa pead varem või hiljem
otsustama, kus sa kavatsed
seista. Me ei saa olla Jumala
riigis pühapäeval ja esmas-
päeval maailmas. Me peame
tegema otsuse, et kui tahame
olla kristlased, käitume krist-
likult alati, mitte üksnes
kristlaste seltskonnas.

Vastupidist nimetatakse
kompromissiks. Maailm on
seda täis. Piibel ei julgusta
olema selline ega nõustu
kunagi sellise käitumisega.
Kompromissis lased teatud
asjas altpoolt veidi otse.

Samuti oli saatana Jee-
susele räägitud "vaid selle
korra" valed.

Mt 4:9: „*Selle kõik ma
annan sinule, kui sa maha*

langed ja mind kummardad.”
(Vaid selle korra.)

Elame praegu oma halvi-
mat ja parimat aega. Olukor-
rad igal pool maailmas on
peaaegu lootusetud. Hinge-
vaenlasel on tugev püüd
saada Jumal välja kõigest,
kuid Jumal ei kavatse kuhugi
minna. Ta alustas kõigega, ta
on kohal ning viib kõik lõpule.
Aamen.

Meil on palju tööd, kuid
minu arvates on need pari-
mad ajad Jumala riigile.
Usun, et saab toimuma suur
hingede lõikus, nagu ei
kunagi varem ajaloos.

Võid mõelda, et sellel ajal
on raske elada. Tegelikult on
meil au, et Jumal on meid
valinud elama sellisel maa-
ilma ajastul. On au olla
Jumala valitud. Jumal on
nüüd rohkem kui kunagi
varem sõltuv meist, et
teeksime tema nime kuulsaks

ja et teeksime inimesed näljaseks ning januseks tema järele oma eluviisiga.

Mitte üksnes meie jutlustamislaad pole määrav. Jutlus on hea ja vajalik. Igatseme rääkida teistele. On hea rääkida eksinuile.

Kuid ilma kristliku eluta rääkimine on natuke kasutu. See on variserlikkus. Eksinud inimese jaoks ei ole midagi ebameeldivamat silmakirjalikkusest. Eksija ei taha, et oleksime aia juures. See ahvatleb sind kompromissidele ja alandab sind. Need samad inimesed panevad meile pahaks, kui me teeme kompromisse.

See on nagu eksam. Vaenlane testib meid nende kaudu. Aia ehitamine võttis ehk palju aega, kuid kui vaatad seda kogu õhtu, mõistad ehk, et kahjuks elavad paljud kristlased just siin. Nad on leiged.

Jeesus ütles: "Ole siis külm või kuum, aga kuna sa oled leige." Hindame külma või kuuma jooki, kuid keegi ei hinda... Olles aus, pole ma kunagi julgenud uurida, mida tähendab "tahan sind suust välja sülitada". Ma ei teha seda teada.

Tahan olla tulikuum, niie ei riski ma kalduda kummaski suunas. Kas tead, miks istun aial ja ütlen, et inimesed teevad nii?

Nad on tavaliselt piisavalt päästetud, et mitte minna põrgusse. Enne kui täitusin Püha Vaimuga, seiklesin religioossuse-paadiga. Armastasin Jeesust, kuid mitte kogu südamega. Ma ei kuulunud temale täielikult.

Uuestisündinuna oli mul Püha Vaim, kuid tal ei olnud mind. Olin tema jaoks väikese aja üksnes pühapäeval, kuid mitte kogu aeg. Minul oli piisavalt Jeesust, et olla hoiatud põrgust, kuid mitte piisavalt võidumarsiks.

Olen sinu õpetaja. Kui elad nii, siis ei ole see minu süü, kui sa nii jätkad. Tahan anda oma parima, et jagada seda, mida Jumal on pannud minu südamele. See ei ole alati see, mida sa kuulda tahaksid.

Elame peaaegu lootusetuid aegu. Kui asud aial, teen oma parima, et sind sealt alla tõugata õigele poolele, st Jumala riiki.

Võid öelda: "Kas me ei pidanud rääkima meelsusest?" Seda me teemegi.

Loeme Piiblist: "*Kui te nüüd koos Kristusega olete üles äratatud, siis otsige seda, mis on ülal, kus Kristus istub Jumala paremal käel; mõtelge sellele, mis on ülal, mitte sellele, mis on maa peal.*" (Kl 3:1-2)

Siin räägitakse uuusetisündinutele. Olgu teie meel selline, mis on ülal, mitte selline, nagu maa peal. See ei tähenda, et liigume vaid mõteldes taevale ja inglitele, surmale ja taevasse pääsemisele. See tähendab, et pöörad tähelepanu sellele, mis on tähtis, ära sellest, mis on aegaviitav ja kasutu.

Vahel kulutame liiga palju aega, mõeldes oma rumalatele väikestele probleemidele. Mida rohkem mõtleme Jumalale ja ehitame tema riiki, seda rohkem lahendab ta meie probleeme. Ei ole midagi tugevamat kui otsusekindel meelsus. Selle jõud on hämmastav. Oled tegelikult tugevam, kui arvad enese olevat. Ma veel ei mõista oma mõlemisvõimet ja mida kõike see suudab, kui oled midagi otsustanud...

Ma ei ütle, et suudaksime teha midagi ilma Jumalata, üksnes meeltekontrolliga,

kuid ta soovib anda sulle selleks võime. Me peaksime alustama meelsusest ja olema tema poolel. Peab olema sama meelt kogu südamest. Asetan oma tahte tegema Jumala tahet.

Jumal on andnud meile vaba tahte. See on eesõigus, kuid see on ka suur vastutus. Võin teha just seda, mida tahan. Kuid Piibel ütleb, et mida sa külvad, seda ka lõikad. See on vaimulik seadus.

Raskusväljas visatud ese kukub alati alla. Usun kindlalt otsustamisse ja hoian oma meele otsustavana. See töötab praktiliselt minu elus mitmes valdkonnas.

Räägin ühe huvitava loo. Keegi meie teenistuja naine ei tahtnud lennata, kuna ta kartis seda. Tema mees pidi palju reisima lennukiga töötõttu, kuid üksi. Naine oli kodus ja kasvas lapsi. Nad reisisid koos üksnes autoga sõites. Need reisirid ei olnud pikad.

Käskisin naisel lennata koos mehega vaatamata hirmule. Ta nõustus. Kunagi ta ei suutnud seda.

Kuulsin hiljuti, et nüüd lendab ta koos Tomiga. Küsisin: "Mis on juhtunud?" Ja naine vastas: "Otsustasin lihtsalt nii teha."

Keegi minu sõpradest küsis: "Kas sa otsustasid lennata koos hirmuga?"

Vastus oli: "Ma ei tee seda hirmuga. Ma lihtsalt teen seda."

Mulle meeldib see.

Kui inimesed ootasid Jeesuselt imesid... See on Johannese teises peatükis. Kui inimesed soovisid Jeesuse muutvat vee veiniks pulma tarbeks, ütles Jeesuse ema: „Mida iganes tema teile ütleb, seda tehke!”

Kui soovid imet, siis tee nii nagu Jeesus käsib. Kui käsid ennast ise, siis ei suuda sa seda. Kuid kui tema sind käsib, mida tahes ta sinult ei oota, saad jõu seda teha. Siis kui sinu mõtted on selles, mis on üleval.

Dave armastab mängida golfi. Ütlesin talle ühel päeval. "Kas sa oled mõelnud, kui raske sul oleks, kui sa vananedes ei saaks enam golfi mängida?" Ta vastas: "Olen otsustanud, et kõik on hästi."

Mida meie arvame?

„Ma ei tea, mida ma siis teen, kui lapsed lahkuvad.”

„Ma jään ju vanaks. Ma ei suuda enam midagi teha.”

„Elu on läbi, olen juba 70aastane.”

10 000 põhjust kaevata ja hädaldada.

Dave võiks mõelda: "Aga kuidas ma tegelikult hakkama saan?"

Vahel on tal valusid. Ta võiks öelda: "Mida ma teen?"

Ta venitas seljalihaseid ja see takistas tema golfimängu mõne kuu jooksul. Juhtub erinevaid asju, kuid ta ütleb alati: "Küll see korda saab."

Ta on juba midagi otsustanud oma mõtetes. Ta on teinud otsuse, et kui tema olukorrad muutuvad, ei kavatse ta olla õnnetu.

Saaksime hoitud mitme viletsuse eest, kui oleksime otsustavamad.

Mõnel teist tuleb teha sama otsus oma eluasjade suhtes, või nende kohta, mida arvad saabuvat tulevikus. Sa hakkad juba nüüd nende pärast muretsema.

Ütle: "Olen tugevam, kui arvan. Mis ka ei juhtuks, võin

teha seda Kristuse abil. Tema on minu tugevus."

Kas tead, me mõtleme vahel liiga palju. Soovin, et otsustame ühe asja täna õhtul. Mina olen selle juba otsustanud. Minul oli mõni kohtumine iseendaga. Peaksime kõik tegema nii ja kohutuma iseendaga.

Võta aega ja ütle: "Kuule, mina, vestleme veidi."

Olen mõtelnud, mis toimub maailmas. On palju asju, mida oodatakse ebamääraselt. Võib tulla aeg, kui tehakse ettekirjutisi selleks, mida tohib jutlustada.

Me ei tea mis juhtub, kuid me peame juba enne otsustama, et oleme siin teenimas Jumalat, mitte inimesi.

Jumal räägib, milline peab meie usk olema, mitte riik. Igaüks peab seda ise otsustama. Riik ei ole Jumal. Jumal on Jumal.

Pole tähtis, kas küsimuse all on see rahvas, või Aafrika, India või Euroopa rahvad. Jumal on alati Jumal. Ühegi nimetatud rahva riik ei ole Jumal. Me ei saa neid kummardada ega neid tee-

nida. Me ei saa oodata, et need lahendavad meie probleemid.

Ma ei suuda isegi ette kujutada, kuidas see solvab Jumalat, kes on andnud meile kõik, et me vaatame temast mööda teisele institutsioonile, et see lahendaks ja korraldaks meie probleemid.

Tahan öelda välja asju, mida sa kergesti mõistad. Olen ise teinud selle otsuse ja soovitatan seda ka sinul teha.

Mis juhtub, kui saad töökohta ja ülemus soovib, et valetad regulaarselt enda kasuks?

"No, ma ei saa kaotada töökohta."

Arvasin, et see võtab mõtlema.

"Kui naine helistab, siis ütle, et mind ei ole siin, olen väljas."

See on ju vale. Piibel ütleb: "... ärge valetage..."

Kuid kui ülemus tahab, et varastaksid? Piibel keelab varastamise. On parem kaotada töö kui teha pattu südametunnistuse vastu. Kompromiss tähendab seda, et teeme pattu oma südame-tunnistuse vastu.

Räägin sulle lühidalt endast. Minul oli töökoht aastaid tagasi, 70ndate alguses. Kuigi olin siis religioosne kristlane, oli minul jumalakartus, ma ei tahtnud eksida tema vastu.

Olin raamatupidaja. Minu ülemus soovis, et nulliksin võlasaldo, nii et keegi ei märkaks, et oleme võlgu.

Iga kuu lõpus ülemus jälgis seda ja hakkas tegema parandusi võlasaldodesse. Mina oleksin pidanud muutma raamatupidamist sellele vastavalt.

Teadsin, et aitan sellega kaasa varguses. Püüdsin leida igasuguseid võimalusi teha asju nii, et ma ei eksiks Jumala vastu.

Kas mõistate, millest räägin? Vajasin tööd. See oli hea töökoht. Davel ja minul oli vaid üks auto. Minul olid kõik põhjused hoida sellest tööst kinni.

Olin just siis leppinud kokku 1000-dollarilise hambaravi, mis oli veel pooleli. Kui kaotaksin töö, ei suudaks ma seda maksta. Ma ei saanud magada.

Lõpuks otsustasin, et kuigi kaotan töö, ei saa ma kaasa

aidata varastamises.

Võid mõelda mida tahes, kuid minu arvates oli see mulle eksam. Kui ma ei oleks seda läbinud, poleks ma saanud olla täna õhtul siin.

Sa ei tea, kui palju häid asju on Jumalal sinu jaoks plaanis. Asjad, mida nüüd kummardad, võivad takistada sinu saatuse täitumist.

Peame alati järgima Jumalat ja mitte kunagi oma liha. Lihameel on tunne ja mõistus ilma Püha Vaimuta.

Oleksin võinud kalkuleerida: "Ka Dave on siin tööl ja meil ei ole teist autot. Minul ei ole võimalik kaotada seda töökohta."

On mõttetu püüda panna Jumalat loobuma aususest. Tegin lõpuks otsuse. Kui maadeldakse Jumalaga ja tehakse otsus, saabub rahu. Kas pole nii?

Siin on nii palju inimesi ja see on nähtav otseülekandena God TVs kõikjal maailmas. On inimesi, kes just praegu maadlevad erinevate probleemidega. Mõtled välja põhjuseid, miks võiksid teha nii.

"Kõik ju teevad nii."

Jumalale see ei loe, ta räägib sinule.

Kui oled täna ainus, kes peab vastu ja särab Kristusele, siis kutsun sind üles tegema seda, mida saad teha netis otsingusõnaga „Shine” (võttesõna: sära).

Kui tegid täna otsuse särada Jeesusele kirkamalt kui varem, pane võttesõnaks „Shine” ja lase maailmal saada teada: "Ma ei tee kompromisse. Ma ei ole leige. Tulen maha aialt. Tahan särada." Me oleme ju maailma valgus...

Läksin siis aegsasti järgmisel hommikul oma juudist ülemuse juurde ja ütlesin temale: "Olen kristlane."

Ma ei arvanud, et sellega temale mõju avaldan.

Värisegin hirmust, kuid ütlesin talle: "Olen kristlane ega saa seda saldot nullida, kuna aitaksin sellega kaasa varastamises. Ma tean, et me ei usu ühtmoodi ega taha ma kaotada oma töökohta, kuid ma ei saa teha seda oma südametunnistuse vastu."

Ta sisises: "Mine siit ära tööle."

Ootasin kogu päeva, et saan vallandamisteate millal iganes. Oli juba peaaegu kojumineku aeg, kui ta käskis mul maksta võla.

Järgnevatel aastatel ülen-dati mind mitu korda, kuigi mul ei olnud pädevust või koolitust uute tööülesannete jaoks. Olin firmas tähtsuselt teine. Üksnes ülemus oli minust üle. Kuigi ta ei olnud samal seisukohal ristiusu suhtes, austas ta mind, kuna kaitsesin seda, mis on õige.

Tunneme inimesi, kes on võtnud oma seisukoha. Kutsun teid üles tegema sama.

Ma ei tea, mida see tähendab sinule täna, kuid tulevikus see tähendab. Tuleb aeg, kus tuleb teha otsus teatud inimsuhete lõpetamiseks. Tuleb otsustada otsida uusi sõpru. Tuleb otsustada käituda teisiti ega mitte minna sinna, kus käisid varem. Tuleb seista kindlana. Ei pea olema vastu tahtmist religioosne, vaid seisma kindlalt.

Ma tean, et sa soovid teha nii? See ei ole masendav sõnum. Te kõik tahate teha nii.

Vahel peab keegi lihtsalt meid aialt alla lükkama ja ütlema: "Tee seda."

Kuigi peaksid tegema seda üksi, teen ka mina nii. Arvad, et oled üksi, kuid me oleme

koos üks suur perekond.

Tunnen häbi Jumala asemel selle pärast, kuidas inimesed räägivad, ja asjade pärast, mida nad ütlevad tema kohta. Tunnen häbi tänapäeva inimese keelekasutuse ja ebaviisakuse pärast.

Tundub nagu mina pean kaitsma Jumalat, mis on muidugi nali. Arvan, et ta tahab, et kõik kaitsevad tema

mainet. Ristiusu maine ei ole just väga kõrge, vaid see toob talle häbi.

On aeg tulla maha aialt ja teha otsus, kus kavatseme seista. On aeg särada kirkalt.

Ära tee kompromisse. Tegutse Jumala tahte kohaselt.

JOYCE MEYER

Sündmustest Ruandas

Aafrika riik Ruanda on ajalooliselt jaotunud kolmeks suuremaks hõimualaks: hutu enamus, tutsi vähemus ning väike osa twa hõimu esindajaid. 1900ndate alguses muudeti nende hõimude sotsiaalne struktuur rassipõhiseks diskrimineerivaks klassisüsteemiks ning juurutati etnilised ID-kaardid. Algas diskrimineerimine.

6. aprilli öösel aastal 1994 lasti müstilistel põhjustel alla Ruanda hutust presidendi lennuk. See sündmus süütas täismahulise rassisõja ja presidendi meeskond alustas hästiplaneeritud massimõrva. Vaid loetud tundide jooksul

käis hävitav mõrvalaine üle tutside kogu riigis. Sõdurid ning politseinikud julgustasid tavalisi inimesi osalema tutsidest naabrite mõrvamises.

100 kohutava päeva jooksul, mis sellele ööle järgnesid, käisid hutud ükselt uksele, tappes külmavereliselt kõik tutsid, keda nad leidsid. Rohkem kui miljon meest, naist ja last mõrvati, muutes toimunu üheks kõige efektiivsemaks genotsiidiks ajaloos. Ellujäänud elavad edasi kohutavate mälestustega sellest, mida nad kannatama pidid.

Immaculée Ilibagiza on üks neist ellujääjatest, kes

kaotas kogu oma pere genotsiidis, välja arvatud ühe venna. Hoolimata kujuteldamatutest kannatustest on ta pühendanud end elule täis rahu, lootust ja andestust. Immaculée on seitsme raamatu autor, neist esimene pealkirjaga „Tunnistajaks jäetud“, sai kiiresti New York Times'i bestselleriks. Ta on paljude audoktori kraadide omanik, mitme humanitaarse auhinna nominent, kaasa arvatud Mahatma Gandhi rahvusvahelise auhinna „Lepituse ja Rahu eest“.

Immaculée Ilibagiza:

Genotsiid oli kohutav elamus. Ma ei sooviks mitte kellegi näha seda, mida mina nägin. Kuid need õppetunnid, mida ma sellest sain, on samuti hindamatud. Õppisin andestama – kuid veel enam – õppisin rõõmu tundma andestamisest. Õppisin, et andustus on võimalik igas olukorras.

Ma olin harjunud mõtlema, et andestada võib kellelegi, kes on sinu kohta midagi halba öelnud, kuid mitte sellele, kes sind tappa püüab. Selle tulemusena tundsin lõpuks viha ja kibedust enda

sees ning põlvitasin Jumala ees ja palusin, et Ta mind aitaks. Tänu Talle tuli abi ja ma õppisin lahtilaskmise ilu.

Teine suur õppetund, mille sain, on teadmine, et ilma igasuguse kahtlusevarjuta on Jumal tõeline. On tõeline kingitus omada usku – teada, et kui sina ei suuda, siis Jumal suudab ning tegutseb sinu läbi. See on väga suur kingitus.

Veel üks õppetund on arusaam sellest, et mida iganes Issand ütleb, on Tal õigus. Näiteks armastuse and. Tema ütles, et suurim käsk on armastuse käsk. Kui te vaatate, mis tegelikult juhtus meie riigis, siis me lihtsalt kukkusime üksteise armastamises läbi. Sellepärast toimus genotsiid.

See on suur õppetund minu jaoks täna, kui ma võitlen mõttega: mida peaks tegema, et sõjad meie ümber lõpeksid?

Armastus on vastus. Mina ei suuda teisi inimesi muuta, aga vähemalt suudan ma muuta iseennast: käituda ja mõelda armastades. See oli suur õppetund.

Genotsiid algas aastal 1994. Ma olin siis kolledži õpilane

ning olin just ülestõusmispühadeks koju tulnud. Siis kõik muutus.

Ma ei unusta iialgi seda hommikut ja seda muutust. See oli 7. aprillil. Mu vend tuli minu tuppa ja teatas uudist, et president on öösel tapetud. Ma mäletan, et see käis läbi mu pea ja ma ütlesin: „Nad tapavad meid kõiki.“

Ma rääkisin sellest nii, sest mingil viisil oli Jumal meid juba selleks ette valmistanud. Me teadsime, et midagi kohutavat võib meie hõimuga juhtuda.

Oli üks raadiojaam, mis oli tehtud just selleks, et levitada vihkamist hõimude vahel. Enne inimesed ei vihanud üksteist. Olid poliitikud, kes selle kõige taga seisis.

Selle raadio kahe tegutsemisaasta jooksul esinesid sealsete ajakirjanikud nagu joobnud. Nad rääkisid sellist juttu: „Ühel päeval me tapame kogu teise hõimu ära.“

Kuid sellepärast, et nad kõnelesid justkui joobnud, ei võtnud me neid ka eriti tõsiselt. Ma mõtlesin: kuidas see võiks juhtuda? Kuidas sa lähed ja tapad teise inimese?

Aga see kõik tuli mulle meelde, kui ma kuulsin, et president on tapetud. Ma sain aru, et see on nüüd algus, esimene tundemärk.

Tulin oma toast välja, kohatusin oma vanematega ja me panime raadio mängima. Me kuulasime, et rahvajuhid on peatanud kogu tegevuse riigis.

See oli hästi planeeritud. Nad olid juba alustanud inimeste tapmisega, perekond perekonna järel. Umbes kaks tundi hiljem teatas BBC raadio, et 18 peret on tapetud.

Ma mäletan, kuidas mu isa ütles: „Veel kunagi ei ole juhtunud, et terve pere tapetakse.“

Sellepärast seda nimetatakse genotsiidiks. See oli katse elimineerida terve hõim.

Siis ma mäletan, et paljud inimesed hakkasid kogunema meie koju. Nad küsisid mu vanematelt, mida teha. Ma olen tõeliselt õnnistatud oma vanematega. Nad olid inimesed, keda tuntakse nagu neid, kes oskavad juhtida ja armastada, kes hoolivad inimestest.

Ma mäletan seda, millest räägiti koduses lõunalauas.

Kui keegi, näiteks naaber, oli haige ja tal polnud raha arstile minekuks, arutasid mu ema ja isa, kuidas tema juurde minna ja temaga rääkida. Kui mõnel lapsel ei olnud materiaalseid vahendeid, et kooli minna, läks mu isa ja rääkis ühe perega, ema läks ja rääkis teise perega.

Need olid meie igapäevased jututeemad. Lastena meile see eriti ei meeldinud. Me tahtsime ise uusi kingi ja riideid, aga nemad rääkisid alati naabritest, kes vajasisid abi.

Aga kui genotsiid algas ja ma nägin, kuidas meie juurde kogunevad tuhanded inimesed, küsides nõu, puudutas see mu südant ja ma ütlesin: „Nad teavad, kui palju mu vanemad neid armastavad.“

On veel üks päris naljakas lugu. Lapsevanemad – mäletan seda sellest ajast, kui ma ise kasvasin – töid oma lapsi minu isa juurde, et tema neile vitsa annaks. Minu riigis oli see lubatud ja selle eesmärk ei olnud lastele viga teha. Meie maja ukse taga oli pikk rivi lapsevanemaid ja nende lapsi.

Praegu on mul endal lapsed ja ma ka tahaksin, et keegi annaks neile minu asemel

vitsa.

Aga ma tean, miks nad tulid meie juurde. Mu isa ei löönud kunagi last vihaga. Enne kui ta karistas, istus ta kõigepealt maha. Ta rääkis ja selgitas, miks vale on vale ja kuidas teha õigeid asju. Samuti sellest, kuidas sinus on võime seda teha ja kui sa teed õigeid asju, siis on sul parem tulevik.

Selle kõige tulemusena tahtsid lapsed ka ise karistust. Kuni minu vanemate surmani oli neid, kes tulid kingitustega mu isa juurde tänama teda nende õppetundide eest, mis ta oli andnud neile 8- või 10-aastasena.

Jah, olen väga õnnistatud oma vanematega ja ma tahaksin teile südamele panna: olge tänulikud inimeste eest oma elus, sellepärast et te ei tea kunagi, kui kaua teil neid on. Ma ei arvanud kunagi, et mu vanematega võiks midagi juhtuda.

Ma mäletan, et meie pere lahutati teisel päeval pärast genotsiidi algust. Viimane pilt, mida ma isast mäletan, on see, et tal olid käes palvehelmed.

Me olime katoliku kirikust ja armastasime üksteist sõltumata rahvusest või religioonist. Tal olid palvehelmed käes ja ta kõneles kõigile valju häälega: „Kui see on mingi väikese grupi algatus, et meid tappa, siis me võidame nad, ärge kartke. Hirm on meie suurim vaenlane.“

Aga siis ütles ta: „Kuid kui see on valitsuse plaan, siis ma ei saa valetada, nad tapavad meid.“

Mina imestasin: mida sa inimestele räägid? Kuid siis ütles ta veel: „Isegi kui see on valitsuse plaan, võtkem seda kui võimalust Jumalalt, et kahetseda pattu ja saada taevasse. Kes teab kui paljud inimesed võivad surma saada.“

Ma mõtlesin, et mõned inimesed võivad mu isa peale pahaseks saada, kuid tegelikult võtsid nad seda väga tõsiselt. Inimesed vajavad juhtimist, eriti siis kui sa seda tõeliselt ja südamega teed.

Nii kõik palvetasid, mina ka, paludes andestust asjade eest, mida olime teinud ja mida tegemata jätnud, lihtsalt sellepärast, et see võis olla meie viimane kord. Meil kõigil oli oht saada mõrvatud.

Pärast seda võttis isa oma palvehelmed ja andis need mulle ning ütles, et ma läheksin ja varjaksin ennast ühe teisest hõimust pärit naabri juures. Tema ei olnud mõrvarite sihtmärgiks ning oli väga hea mees.

Pean ütlema ka seda, et mitte kõik naaberhõimu inimesed ei tapnud meie hõimu rahvast. See oli valitsus, kes seda kõike suunas, mahitades inimesi. Niisiis oli palju häid inimesi, kes lihtsalt kartsid head teha.

Mu isa palus mind selle mehe juurde minna, kes oli tegelikult protestantlik pastor.

Kui ma lahkusin, rääkis Jumal mu südame vastu, et see on viimane kord, kui ma oma isa näen. Ma võitlesin selle mõttega.

Läksin naabrite juurde ja ütlesin, et mu vanemad saatsid minu. Ma olin oma peres ainuke tütar kolme venna kõrval, seega saatsid nad mu üksi. Mu vennad ja ema tahtsid näha mind turvalises kohas.

Ma lahkusin vaid kuulekusest oma vanematele. Ma ei tahtnud minna, sest mis siis,

kui nendega midagi juhtub?

Kui läksin naabri juurde, näitas ta mulle oma vannituba, mis oli tilluke, 3 korda 4 jalga ja ütles, et ma istuksin seal. Ma hakkasin nurisema: see on liiga väike minu jaoks, mis ma siin teen?

Teate mis, ta tõi sinna veel viis naist juurde! Hiljem tuli veel kaks naist. See oli suur õppetund: kui sa mõtled, et asjad on halvad, siis saab alati veel halvemaks minna.

Aga ma õppisin, et nurisemine ei aita, tagasi vaatamine ei aita. Siin ma olen ja see on mul praegu, mis sellest et kolm päeva tagasi oli mul kõik olemas. Sa pead töötama sellega, mis sul on.

Noorim meist oli 7aastane ja me pidime seal sõna otseses mõttes istuma üksteise kukil. Mees ütles, et ta on kaotanud vannitoa võtme ja me peame olema väga tasa.

Me istusime seal ja ma muutusin emotsionaalseks. Viha ja hirm olid põhilised tunded. Kui te olete vihased, siis olete tegelikult väga loominguks. Tegelikult ei suuda te seda kõike teostada.

Ma tahtsin saada sõduriks ja oma pere eest kätte

maksta. Ma muutusin tegelikult nende tapjate sarnaseks, ega teadnud enam, kuidas naeratada. Minu keha valutab vihast ja mul oli peavalu.

Mida sellises olukorras ette võtta? Ma kujutasin ette, et viha teeb minust kangelase ja seega säilitasin ma seda isegi siis, kui see oli valu. Ma suisa higistasin vihast, mu süda peksles halbadest mõtetest.

Siis tuli see mees, et meile süüa anda ja ma palusin tal raadio mängima panna, et kuulda, mis toimub. Ta pani mängima kolm erinevat raadiot ja ma lihtsalt ei suutnud uskuda, mis meie riigis sünnib. Oli antud käsk tappa kõik minu hõimu inimesed. See ei tulnud enam eraraadio kaudu, vaid riigijuhid rääkisid eetris ja agiteerisid kõiki meie hõimu inimesi üles leidma.

Üks valitsuse minister ütles: „Ärge unustage lapsi, sest ka mao laps on madu.“

Nii nad läksid välja ja tapsid inimesi staadionitel, kirkudes ja mis kõige hullem – minu jaoks võibolla ka kõige parem – nad andsid välja käsu otsida läbi kõik majad, kus meie hõimu liikmed end varjata võisid.

Ma mäletan esimest korda, kui nad seda maja läbi otsima tulid. Ma sirutasin ennast ja nägin äkki suurt rühma inimesi läbi akna. Neil olid banaanilehed ümber ja kõik-sugu relvad käes. Nad tulid majja ja hakkasid otsima.

Selles majas oli neli magamistuba. Ainus mõistlik mõte, mis mu peast läbi käis oli, et nüüd on kõik läbi ja et ma saan surma.

See oli väga valus, nagu tuhat nõela oleks su kehasse torgatud. Lihtsalt kujutada ette, kuidas nad sind tükkideks lõikavad – ja mis põhjusel? Ma ei olnud midagi halba teinud.

Läbi selle valu hakkasin ma kuulma kahte häält. See ei ole veider. Kui meie ees on suured väljakutsed, kuuleme sageli sellist sisekõnet. Üks hääl ütles mulle: „Ava see uks ja lõpeta piinad, miks enam oodata?“

Kuid siis tundsin ma, kuidas üks teine hääl ütles: „Ära ava ust, vaid palu Jumalat, et Ta sind aitaks! Mäletad, kes Jumal on? Ta on kõikvõimas. Kas mäletad, mis kõikvõimas tähendab? Isegi kui nad su leiaksid, ei saa nad sind puudutada. Sul on jätkuvalt

kõik põhjused Temast kinni hoida.“

Ja siis ma tegin valiku, millist häält kuulata. Ma pöördusin Jumala poole ja ütlesin Talle: „Kui Sa oled olemas ja kui seal tõesti on keegi, kes on mind loonud“

Teate, isegi kui me seda oma peres palvetasime, siis nüüd ei suutnud ma seda enam meenutada. Kus on Jumal? Kas siin? Kas Ta kuuleb mind? On Ta taevas? Kas on juba liiga hilja?

Mul olid kõik need kahtlused, aga ma palusin ikka: „Kui Sa mind kuuled, siis ma palun ühte märki: ära lase neil tapjatel seda vannitoa ust täna avada. Kui see nii läheb, siis ma tean, et Sina tegid seda.“

Pärast seda ma minestasin. Umbes viis tundi hiljem tuli meid varjav mees, tegi ukse lahti ning rääkis, mis oli juhtunud.

Ta ütles, et umbes 300-400 inimest tulid maja juurde. Nad tegid maja ümber piiramisrõnga, et keegi aknast välja ei pääseks. Nad käisid läbi kõik ruumid, katusealuse taskulambiga, keldri, nad

avasid isegi kohvreid, ega seal beebisid ei peideta.

„Viimaks,” kõneles mees, „tulid nad vannitoa ukse juurde.” Enne, kui nad selle avasid, ütlesid nad aga äkki meid varjavale pastorst mehele: „Kas tead mis, sa oled hea mees, nagu üks meist, sina kindlasti neid halbu inimesi ei varja.” Nad pöörasid selja ja läksid ära.

Kui ta meile sellest rääkis, siis ei šokeerinud mind mitte see mõte, et ma veel elan, vaid see, et Jumal on tõeline: Ta tõesti kuulis mind vannitoas!

Ja sellest hetkest ma ütlesin: „Jumal, ma usun Sind, ma tean, et Sa oled olemas, võibolla ma ei saa Sinu tegutsemisest aru, miks need asjad peavad praegu juhtuma, aga ma püüan otsida ja Sinust aru saada. Ma tean nüüd kindlalt, et Sa oled tõeline.”

Ma palusin sel mehel anda endale Piibel ja ma hakkasin lugema, sest ma tahtsin aru saada, kes on see Jumal, kellesse ma oleksin peaaegu usu kaotanud.

Ma lugesin, et aru saada. Ja nagu paneks puslepilti kokku,

küsisin ma Temalt küsimusi: „Miks Sa oled meid loonud?”

Ja mulle tundus, et Ta vastas: „Selle pärast, et ma armastan teid. Miks vane matel on lapsed isegi siis, kui nad teavad, kui halb võib elu vahel olla? Sellepärast et armastus on suurem kui hirm selle ees, mis juhtuda võib. Ma lõin sind selleks, et sind üle kallata oma armastusega.”

Sellest sain ma enam-vähem aru, aga mis saab meist edasi? On taevas ja põrgu, aga kas see on meie valida? Mida ma peaksin tegema, et saada taevasse?

„Vaata Piiblisse, ma olen andnud käsud.”

Ja siis ma mäletan, kuidas ma avasin ühe Piibli lehekülje ja seal oli kirjas: palvetage oma vaenlaste eest.

Panin selle kinni. Ma mõtlesin: ei-ei, mu vaenlased on kohutavad. Jumal Sa ei tea, mida kõike nad teevad.

Siis avasin teise lehe ja seal oli kirjas: armastage ja palvetage nende eest, kes teid taga kiusavad.

Oh ei, Jumal, ära seda mul küll teha palu!

Ja veel ühel lehel oli:

andestage. Mitu korda? 77 korda.

Ma ei suuda isegi üks kord andestada! Panin ka selle lehe kinni ja hakkasin palvetama, kasutades nagu katoliiklastel tavaks, palvehelmeid. Tegelikult võivad seda kõik kasutada. Iga helmes representeerib ühte palvet. Ja üks neist palveist on Meie Isa palve.

Ühe ringiga korratakse palvehelimestel Meie Isa palvet 6 korda. Kui ma alustasin, siis ma tundsin rahu. Aga kui ma jõudsin selle osani, kus Meie Isa palves on: „ja anna meile andeks meie võlad, nii nagu meiegi andeks anname oma võlglastele“ – ei suutnud ma seda välja öelda. Ma oleksin siis Jumalale valetanud.

Veidi aega tagasi olin ma avastanud, et Jumal kuuleb mind, ta kuuleb mu südame palvet. Nüüd öeldes: andesta mulle, nii nagu minagi andestan – ei suutnud ma seda teha.

Ma palvetasin Meie Isa palvet päevas umbes 200 korda. Ma palvetasin hommikust õhtuni, sest see oli ainus, mida ma teha sain. Ja punane lipp oli iga kord, kui tuli see koht: andesta mulle, nii nagu

minagi andestan.

Ühel päeval ma küsisin Jumalalt, olgu, mis ma siis tegema pean? Sa tead, miks ma olen vihane, aga kuidas ma peaksin neile andestama? Ma arvan, et Sa ei taha seda, sest Sa ju tead, kui halvad nad on.

Ma ei teadnud, mis selle palvega ette võtta, ja siis tuli mulle idee – ma hakkasin seda kohta vahele jätma.

Tundsin ennast kohe palju paremini. Nii ma siis palvetasin, teades, et ma enam Jumalale ei valeta ja Ta saab ju minust aru.

Kuni ühel päeval, kui ma jälle selle koha vahele jätsin, tundsin, et keegi koputab mulle õlale ja tuletab mulle meelde: „Kuule, loodetavasti sa ikka mäletad, et Meie Isa palve pole inimeste tehtud. Selle andis Jeesus, seesama, kelle kohta sa usud, et ta on Jumala Poeg, ja et ta ei saa teha vigu. Kui ma oleksin sinu asemel, siis ma ei püüaks seda palvet kohandada.“

Oeh, palju parem oleks olla ignorantne! Mida sa ikka saad Jumalale öelda, Tema teab ju kõike! Tema on Jumal!

Esimest korda oma elus

sain ma aru alistumise tähendusest. Ma põlvitasin, tõstsin oma käed üles ja palusin Jumalat: „Kui Sina oled nii öelnud, siis nii on, sest Sina oled see Jumal, kellesse ma usun. Kui Sina tead, kuidas minu olukorras andestada, siis palun aita mind!“

Hakkasin jälle Meie Isa palvet täismahus palvetama ja tundsin erilist rahu. Ma palvetasin, tuletades Jumalale ikka meelde: „Ma ei tea, kuidas, aga kui Sina mind aitad, siis ma suudan.“

Jäägu see meie vahele, aga uskuge mind, ma tegelikult ei uskunud, et Jumal võiks mingi lahenduse minu aitamiseks välja mõelda. No kuidas sa andestad kellelegi, kes on tapnud sinu ema ja isa?

Aga tuleb olla ettevaatlik sellega, mida me palume. Tuli üks hetk, kui ma mõtlesin, kuidas Jeesus suri ristil. Ta ema nägi kõike, mis juhtus.

Unustage need filmid, lihtsalt võtame selle otse Piiblist. Teda löödi, Ta veritses, Ta kehasse olid löödud naelad.

Kõik, mida ma sel hetkel mõtlesin, oli, et Ta tegi seda minu eest. Ta armastab mind nii väga. Ta ei olnud midagi

valesti teinud, aga vaata, mis Temaga tehti.

Ja siis tuli mulle meelde, mis olid ristil Tema viimased sõnad: „Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad.“

Mitte see esimene, vaid teine osa sellest lausest murdis mu südame lahti. Nad ei saa aru. Ma tundsin, kuidas Jumal mulle ütleb:

„Need inimesed, kes tahavad sind tappa ja kes tapavad sinu lähedasi, nad isegi ei kujuta ette seda tagajärge, mis nende peale tuleb. Kui sina oma vihas püüad olla nende moodi, ei muuda see midagi. Palveta nende eest. Palu Mul ennast aidata oma tunnetes, kuid ära ole nende moodi.“

Nagu suur koorem oleks õlgadelt võetud. Äkitselt anti mulle see arm aru saada, et ma ei pea võitlema kurjaga. Need on nende teod ja mina ei pea jälgendama seda, mis mulle endalegi ei meeldi. Ma nägin ka neid Jumala lastena.

Inimesed teevad halbu asju – nagu ka meie lapsed. Kui mõni neist eksib, me soovime et ta muutuks, aga me ei taha neid tappa, eriti kui nad on

meie vennad-õed. See on Isa käes, mida Tema teeb, aga mina saan nende eest palvetada.

Ma tundsin suurt rahu südames, kui sain viimaks lahti lasta. Kui te olete lugenud mu raamatut „Tunnistajaks jäetud“, kirjutasin seal kogu loo, kuidas ma nägin selles Jumala kätt.

Ma hakkasin seal vannitoas inglise keelt õppima. Ma ei oleks seda kunagi teinud, kui viha oleks ikka mu südames olnud. Aga koorem oli langenud ja mul oli vabadus mõelda endast ja oma tulevikust, sest viha oli läinud.

Lõpuks veetsime vannitoas kolm kuud. Esimesel ööl, kui me sealt välja tulime, sain ma teada, et kõik, kelle olin maha jätanud, olid tapetud. Ma lootsin, et nad varjavad ennast veel kusagil, aga ma leidsin, et mu ema oli tapetud, samuti mu isa, mu kaks venda, vanaema, vanaisa.

Miljon inimest oli tapetud kolme kuuga. Ma nutsin ja tahtsin surra. Mida sa teed, kui sellised asjad juhtuvad?

Aga ma mäletan, kuidas Jumala suur käsi oli mu südame peal ja kinnitas mind:

„Ära kurvasta, ära murdu. Sinu kallite elu on lõppenud siin, kuid jätkub taevas. Sinu tee praegu aga on siin ja sa ei tea, kui kaua see kestab. See võib olla päev, nädal, 10 aastat, 50 aastat.“

Tõde on see, et me keegi ei tea, kui kaua me elame. Surm võib tulla igal hetkel. Aga ma tundsin, kuidas Jumal ütles mulle: „Ükskõik kui pikk su elu poleks, see on sinu kingitus ja sina valid, kuidas seda kasutada – armastada või vihata, olla helde või olla karm, tõsta teisi üles, olla nende jaoks olemas või olla halb.“

Nii ma ärkasin oma pisaratest ja vaatasin enda ümber seda põgenikelaagrit ning otsisin, kas on kedagi, keda ma saaksin aidata. Lihtsalt igaks juhuks, sest see võib olla minu viimane päev.

Võin minna Jumala juurde ja öelda, et olen oma tänase osa teinud. Öösel ma palvetan ja homme jätkan samamoodi, sest ma ei tea iial, millal see kõik lõpeb.

See on saanud minu elu sihiks – armastada, võtta iga päev vastu põnevuse ja armastusega, minna välja ja teha midagi imelist. Midagi,

millest ka Jumal võiks uhkust tunda, mis Talle meeldiks. Me ei tea, kaua see kestab, kuid me saame kasutada seda, mis meil on.

Ma lahkusin Ruandast 1998. aastal ja elan nüüd New York'is oma perega. Mul on kaks last. Ma võin öelda, et ma olen õnnelik. Kõige suurem kingitus on olnud see teadmine, et ma võin hoida Jumalast kinni kõiges, mida ma ette võtan.

Kui ma kirjutasin seda raamatut, siis ütlesid inimesed mulle: „Sa ei räägi isegi head inglise keelt, kuidas saad sa raamatut kirjutada?“

Ma ei tundnud kedagi, kes oleks niimoodi raamatu kirjutanud, kuid võtsin väljakutse vastu. Miks? Sest ma teadsin, et Jumal vastab mu palvetele. Kui mina teen oma osa, siis teeb Tema oma ning avab uksed.

Kui ma raamatuga lõpetasin, siis kahe nädala pärast oli sellest saanud New York Times'i bestseller.

Sellest sai ka suur õnnistus mu perele, sest see võimaldas mul minna tagasi Ruandasse ja aidata inimesi seal, kodu-

tuid lapsi, kes on vanemad kaotanud.

Ja see on võimaldanud mul rännata üle kogu maailma ja jagada oma usku ning soovitada – ja sellega tahaksin ka lõpetada – kogu südamest teile, kes olete siin ja kes vaatab videot: kui te olete läbi minemas millestki, siis teadke, et alati on lootust.

Hoidke kinni Jumalast. Tema on kõikvõimas. Ta võib kõike teha. Ärge laske millelgi ennast hirmutada, ärge kartke.

Kui ma läksin vanglasse ja sain seal kokku inimesega, kes oli tapnud minu perekonna liikmeid, sain ma talle andestada. Ta kattis oma näo, ta ei oodanud seda.

Sellega tahaksin teile meelde tuletada: meil kõigil on midagi kellelegi andestada. Kui mina suutsin andestada, suudab seda kes tahes. Julgege seda teha.

On nii palju vabadust selles, kui lasete halbadel asjadel minna, nii palju rõõmu. Täna teid koolilamast!

GLS 2017

Jõulusõnum

Ida-Ukraina sõjategevuse piirkonnas aastal 2016

Kahel järjestikusel aastal on IRR-TV olnud viimas jõulukinke koos JYSKÄ hulgi-müügifirmaga Mariupoli lastekodu „Pilgrim” orbudele, põgenike peredele ja sõdurite perekondadele.

Möödunud reis oli kogemusterohke ja ohtlik.

Jõulutunne rindel

Oli detsembrikuu teine päev. Reis poole miljoni elanikuga Mariupoli linnast sõjategevuse piirkonda oli kulgenud rahulikult. Pommitatud ton-dikülad kummitasid maanteede ääres. Reis Mariupolist piki Aasovi mere rannikut oli umbes 20 kilomeetrit.

Hommik oli veel jahe. Termomeeter näitas endiselt -2 kraadi, kuigi kell oli juba 11.30.

Päeva esimene peatus oli Shyrokyne tühi küla. Enne

sõda oli küla soositud lastega perede ujumiskeskus. Nüüd oli küla inimestest tühjendatud. Asemele oli tulnud Ukraina armee sõdureid, kes olid peatanud Vene armee ja mässuliste pealetungi sügavale Ukraina aladele.

Seisime küla kruusateel ja jagasime Soomest toodud jõulukinke ning toitu sõdurite perekondadele. Rindelt laste kingiostule ei minda. Jõulühtut veedetakse tugipunkti-des täies lahinguvalmiduses.

Jaganud kingid, palvetasime kummardatud peadega ja õnnistasime sõdureid ning nende peresid.

Suurtükitalle

Veidi hiljem umbes 11.50 meie sõbralik vestlus katkes võimsa plahvatuse tõttu.

Hetkega laused ja mõtted katkesid. Tardusime kohale ja silmad suured jälgisime üksteist. Mõne sekundiga tulistamine sagenes täismöö-dus tulevahetuseks umbes

saja meetri kaugusel meist. Vene ja mässuliste tugipunktidest oli avatud tuli.

Minu videokaamera talletas läätse värina plahvatuse põhjustatud lööklainest.

Kohe käskisid sõdurid meid minna lähima maja siseruumidesse.

Olukord oli täielik üllatus.

Meile oli räägitud, et kesk-päeva ajal ei ole karta tulistamist. Suurtüki- ja raketituli algab tavaliselt pimeduse saabudes pärast kella 16. OSCE vaatlejad lõpetavad päevatöö selleks ajaks ja pöörduvad tagasi oma ööbimiskohta Mariupolis.

Tühjas majas selgitati meile, mis väljas toimub. „Mässulised avasid tule ja meie väeüksused on vastanud tulistamisele samaväärselt.”

„Mis tahes hetkel võivad ilmuda sealt vastaspoole sõdurid. Meie võitlejad on täies lahinguvalmiduses. Vahetult pärast esimese vaenlase sõduri nähtavale ilmunist avame tule. Käivitub lahing. Tegevuse moto on „tapa või sind tapetakse”.

Siseruumides olid laskevalmis Kalashnikovi automaadid teotatud seinte vastu.

Halvasti valgustatud ruumis pakkusid sõjamehed meile kuuma teed ja rääkisid rindesõduri tavalisest päevarutiinist.

Palve sobis

Lühikese reisi ajal vastaspoole tugipunktidest pärit tulistamine oli juba kolmas. Möödunud ööpäeva jooksul oli OSCE registreerunud mitusada vaherahu rikkumist piirkonnas.

Ainus tee külast Mariupoli linna kulges piki lagedat põluteed. Kruusatee lõik oli ohtlik, sest sellel kohal oli tõketeta avatud nähtavus vaenlase tulepunktidest maanteel liikuvatele objektidele.

Meie kavatsus majast lahkuda sai peatatud, kui luure hoiatas võimaliku peatselt algava suurema tulistamise eest. Meie liikumine oli seega liiga ohtlik.

Olukord siiski tasapisi rahunes. Otsustasime riskeerida ja asuda tagasiteele

Mariupolisse.

Meie autojuht hüüatas: „Nüüd on parim aeg palvetada!” Samas ta vajutas gaasi põhja. Mootor möiratas, kuid valjuhäälnelne palve tõusis üle mootorimüra. Inglise olid saatejaks teekonnal, sest tabamusi ei tulnud.

Pöördunud tagasi ööbimis-kohta Mariupolis, olin rampväsinud. Adrenaliini üleannus oli teinud oma töö.

Uusi kogudusi

Reisikavasse kuulus kolme vastrajatud koguduse külastus, mis paiknesid sõjategevuse piirkonnas. Viisime sinna sooje riideid, toitu ja jõuluevangeeliumi eakatele külaelanikele peredega.

Õhtusel koosolekul Pavlopoli külas toimus minu sõnavõtu ajal jälle tulistamine. Sisse kostus raske suurtükitule kõmin. Väljas oli pime ja taeval oli näha mürskude põhjustatud valgusjutte.

Linnamisjonit oodakse

IRR-TV on teostanud edukalt suurlinna mee-

diamissiod Kiievis ja Odessas.

Kokku on missiod puudutanud 30 miljonit ukrainlast. Kiievi missio ajal aastal 2007 Ukraina president Viktor Juštšenko pööras tähelepanu meediamissiole teleesinemises esimesel kanalil. Missio oli lõikuseaeg. Kogudus Spasenije teatas, et missiole järgneva aasta jooksul käis koguduses 7000 uut külastajat, kellest 3000 tegi usuotsuse. Neist 1000 sai ristitud esimese aasta jooksul.

Kangelase süda

Gennadi Mohnenko on oma aja kasulaste kangelane, pastor ja karjane. Tal endal on 32 kasulast lisaks bioloogilistele lastele.

Gennadi abikaasa tervis andis alla sõjapingete keskel, kes pidi Vene ja mässuliste suurtüki- ja tankitule all korduvalt põgenema keset ööd, lapsed „kaenlas”. Praegu Gennadi vanemad lapsed aitavad haigestunud ema kodutöodes.

Pastor Gennadi teenib kokku neljas koguduses, millest kolm on rajatud hiljuti sõjapiirkonnas. Kogudusi

hooldatakse nii siis, kui „sajab või paistab päike”, sõltumata vaherahust või tulistamisest.

Karjase süda

Karjase süda sunnib minema lamba järgi, kui see eksib karjast. Mariupoli noorsugu on Gennadi lambakari.

Tagasiteel heliseb Gennadi mobiiltelefon. Talle räägitakse, et 16-aastane tüdruk ootab teda ristmikul reismarsruudi ääres. Peatame auto ja Gennadile tundmatu noor võetakse peale.

Lühikese isaliku ülekuulamise järel tunnistab tüdruk, et ta on osalenud rumalas teos ja on tulemas kolmeaastane vangistus kambaga tehtud murdvarguse pärast. Tüdruku ema oli läinud koos teise mehega ja isa oli asunud teise naise juurde 8000 km kaugusele Vaikse ookeani rannikule Vladivostokki!

Gennadi kuulab hoolikalt ja teeb pakkumise. „Päästame sind ja juhatame sind eluteele. Sina hakkad sellest ajast alates elama meil. Me võtame sind eestkosteale. Sa ei

lähe oma teed. Püüame saavutada kohtuga kokkuleppe.”

Tüdruk nõustub. Pakkumine on kui taeva kingitus. Tüdruku teele on tulnud karjane, kes armastab ja tahab päästa temataolist eksinud, elus laevahukku sattunud noort.

Laulatusele kahe tunniga

Rõõmu ja kurbust ei puudu Gennadi koduringis.

Suvel Gennadi poeg palus, et isa laulataks tema ja pruudi kahe tunni jooksul. Ta oli tagasi pöördunud rindelt koju puhkusele ja oli kohanud oma tulevast pruuti. Üllatuslikult oli samal päeval tulnud käsk pöörduda tagasi rindele pooleks aastaks.

„Isa, laulata meid täna,” palus poeg. Pulmad oli plaanis pidada mõne kuu pärast.

„Ma nutsin,” jutustab Gennadi liigutatult.

„Olin näinud taolist vaid filmides, kui sõdur saabub koju ja juba järgmisel päeval tuleb tal tagasi minna rindele. Enne seda laulatatakse noored abiellu.”

„Nutsin, kuna olin alati väga oodanud poja pulmi. Kaheksa tunniga käisid nad registreerimas. Selle järel tegin pojale kirikliku laulatus. Pere kogunes ja tellisin pizzad, millega tähistasime poja pulmi.”

„Tellisime noorpaarile ööks hotellitoa ja hommikul läks minu poeg sõjategevusse pooleks aastaks. Veelgi tekib tahtmine ärgata nagu painajalikust unenäost, arvates, et see oli vaid paha nali. Ometi on see tõelisus.”

Raskeim hetk

Ka kogenud kaplanil on oma piirid. Gennadi meenu- tab, kuidas tal paluti kord minna haiglakülastusele koh- tuma 8-aastase tüdrukuga.

Ema ja tütar olid sattunud olema vales kohas vael ajal ja saanud miiniplahvatuses haa- vata.

Noor ema oli surnud vigastustesse. Gennadi üles- andeks oli rääkida tüdrukule haiglas, et tema ema on sur- nud ja et temal ei ole enam jalgu.

„Ma ei saanud seda teha.

Ma ei suutnud viia seda sõnu- mit väikesele tüdrukule. See jäi minust tegemata,” tun- nistab Gennadi vaikse hää- lega.

Üks sõja põhjustatud õnnistus on Gennadi kogudus Mariupoli linnas.

Kogudus oli ostanud linna keskuses asuva V. I. Lenini nimelise kino.

Kino peasaalis on 800 iste- kohta. See osteti peaaegu prü- gihinnaga, kuna kinnistu vastu puudus huvi. Sõda oli peletanud ära kõik võimali- kud ostjad. Kinnistu paikneb peaaegu linnavalitsuse vastas.

Kuigi hoones ei ole korra- likku kütet ja see nõuab suurt taastamist, koguneb seal juba umbes 400 inimest, kellest suur osa on noored.

Ida-Ukrainas Mariupolis on otsinguaeg. Kui kõik ümber- ringi kõigub, otsitakse midagi, mis ei kõigu. Mõtted Jumalast tunduvad olevat omased nii sõjameeste kui tsiviilisikute südamele.

Itäportti

joulud 2016

